

единъ човѣкъ за да помете ненавистнитѣ му поддръжници Малкото войводи, които все още го крепѣха, най-сетне щѣха да обърнатъ войскитѣ си срещу самия него.

Радулъ седна край една маса, заръча си крондилче рѣзнякъ. Въ ума му задълба упорита, натраплива мисль. Той изпи на нѣколко глътки сладникавото, остро питие, все тъй замисленъ, неспокоенъ.

Изведнѣжъ той блѣсна встрани крондила, хвърли на масата три червени аспри, мина срѣдъ отстъпващитѣ назадъ, очудени люде, излѣзе бързо навънъ. Очитѣ му блѣщухаха като на младъ вълкъ. Гърдитѣ му се надигаха въ широки въздишки, препълнени съ ликуване. Какъвъ безумникъ! И той до сега не се бѣше усѣтилъ... Изсмѣ се.

Дълго и тържествуваше.

Калето се превземаше отвътре. Единъ победоносецъ войвода лесно можеше да наложи волята си на единъ ненавистенъ натрапникъ. Защото силата щѣше да бѣде въ рѣцетѣ му: войската, орѣжието.

Къмъ Търновъ... Тамъ бѣше мѣстото му.

Като изкачи тичешката полегатия склонъ къмъ дома си, той спрѣ за мигъ, задъханъ, развътчуванъ. Жилитѣ на рѣцетѣ му биеха често и лудо. Той стисна челото си.

Къмъ Търновъ...

Тамъ имаше едно момиче, младо и непознато, съ едри чодри очи, които горятъ кръвта съ опасна и сладка отрова. Сърдцето му още тежеше отъ чудното, неизпитвано чувство. Той затвори очи. И предъ него застана призматното видение: здрачната градина, тънката снага на девойката; пѣстъръ коланъ, закопчанъ съ пѣхти отъ сребро и седефъ, препасваше кръжката ѝ талия, коситѣ ѝ бѣха свѣтли като сура коприна...

Безъ да отговаря на всички въпроси на близкитѣ си, той почна да събира на бърза рѣчка каквото му падне, да стѣга коня, да преброява златицитѣ въ кисията си.

Ала когато стигна въ престолнината, новината, която научи, обля съ ледена струя въодушевлението му.

Два дена преди това, царъ Борилъ потегли съ цѣлата си войска надолу, къмъ Солунъ, за да заличи въ реши-